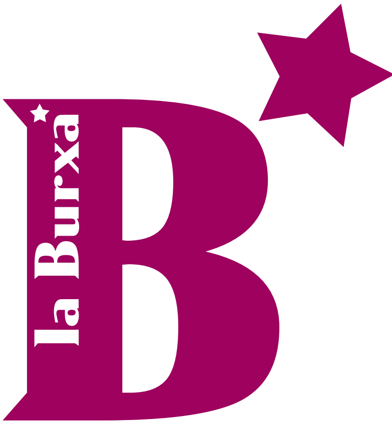
Núm. 183 Juny de 2014 **laburxa.cat**

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

NÚMERO ESPECIAL

CAN VIES, de l'efecte a la reconstrucció

Aquesta Burxa és especial; hi relatem els darrers esdeveniments que s'han viscut al barri de Sants en relació al desallotjament del Centre Social Autogestionat Can Vies —la nostra seu de redacció— i tots els fets que s'han desencadenat fins a la decisió de reconstruir l'espai i apostar per l'autogestió.

Al llarg de les 12 pàgines de LA BURXA aportem elements d'anàlisi més enllà del fet noticiós, per contribuir al debat sobre què entenem per violència o quin és el nostre model de ciutat, parant compte amb els elements històrics i socials de Can Vies i fixant-nos amb el tractament mediàtic del que està sent objecte el fenomen. Hem volgut posar de relleu totes les mostres de suport que s'han rebut arreu del territori, ja sigui en forma de comunicat, manifestació o acció, amb una gran solidaritat cap a les represaliades. Tot això recollint les opinions del veïnat, apostant per una contraportada més creativa i mostrant amb imatges aquesta primavera santsenca; han llucat els brots de la revolució.

EDITORIAL

La Burxa es queda a casa, es queda a Can Vies

Des de LA BURXA hem viscut amb molta intensitat tots els fets que han ocorregut al barri de Sants en relació a Can Vies. Ens hem enrabiat i hem sentit un profund dolor al veure l'edifici del Centre Social Autogestionat (CSA) mig enderrocat, al mateix temps s'ha encès dins nostre la flama de la revolta i així ho hem manifestat al carrer en les diferents convocatòries de suport a Can Vies, però sobretot ens hem emocionat davant la resposta popular, la solidaritat, el suport mutu i la necessitat d'autogestió de les veïnes i veïns: ens quedarem per sempre més amb les imatges i sensacions de #ReconstruïmCanVies.

És gràcies a aquesta resposta popular que LA BURXA pot continuar a Can Vies, la seva seu històrica. Can Vies és el nostre espai, on ens hem pogut desenvolupar lliurement com a projecte. Can Vies són les generacions que han estat i estan vinculades al CSA des de fa 17 anys. Can Vies són totes les persones que en els darrers dies s'han apropat per donar suport i vincular-se amb el projecte. Centenars d'experiències vitals vinculades amb el CSA. Can Vies som nosaltres.

Assemblees, kafetes, xerrades, passis audiovisuals, concerts, tallers, espectacles, sales de reunió... Can Vies és molt més que quatre parets, unes parets que maó a maó han passat per les mans d'un barri, formant un engranatge cooperatiu que ha dipositat la runa davant la seu del Districte, reivindicant, un cop més, allò que ens pertany; disposar lliurement de les nostres vides. I amb aquests mateixos maons, però sobretot amb l'astúcia col·lectiva, s'està reconstruint de nou l'espai, que cobra noves dimensions dins del barri i la ciutat. Seguirem amb entusiasme aquest procés de la forma més directa, amb la participació, i animem a totes les lectores de LA BURXA a fer el mateix.

Volem agrair les mostres de suport que hem rebut aquests dies, ens ha sorprès de bon grat veure la gran quantitat de persones que ens han tingut presents, denunciant que si es desallotjava Can Vies, també es desallotjava LA BURXA. Aprofitem per estendre la nostra solidaritat incondicional a La Directa i a La Ciutat Invisible, que han patit les agressions dels cossos policials, fet que escapa de qualsevol trivialitat.

Per tot això i molt més, aquest número de juny de 2014 està dedicat totalment a Can Vies, hem considerat que els esdeveniments s'ho mereixien. Llarga vida a Can Vies!

ALTAVEU

Cartes al regidor Jordi Martí

Jordi Soler

Semblaves el més llest de la classe quan vas venir de regidor al barri. El teu posat ens va impressionar —més venint d'on veníem— i vam pensar que una altra relació amb l'administració era possible.

Però deixa'm dir-te que amb això de Can Vies l'has cagat ben cagada. I no serà perquè la gent del Centre Social de Sants no t'ho haguem advertit. No feia cap falta desallotjar Can Vies. Ni fer res. Podíem arribar a acords de mínims i deixar passar un parell d'anys. Aquí no valen excuses ni de judicis ni TMB. Sou vosaltres mateixos.

Pensa que en aquests 17 anys per Can Vies han passat gran part dels nostres fills, nebots, néts i, en alguns casos, nosaltres mateixos. Ha estat el cau on els xavals de Sants han sortit de l'ou. Però, és clar, tu no ets del barri i no ho sabies. Però nosaltres t'ho hem dit per activa i per passiva. I, de manera sorprenent, en això has estat el més tonto de la classe, obrint la caixa de trons que molts hem mantingut tancada seient a sobre per molt de temps. Com penses tancar-la Jordi Martí. Amb més policia? Diràs que no ho sabies, però nosaltres t'ho vam dir.

Però també pot ser que jo sigui un ingenu i tu ho tinguis tot calculat. I et fes falta un cop d'home fort davant aquests "okupes indesitjables" per fonamentar encara més la teva carrera política.

Potser ho tens tot calculat i segueixes sent el més llest de la classe i nosaltres uns tontos ingenus que et vam creure.

Però avui, igual que ahir i que segurament demà, el meu barri crema. I els nostres fills i nebots i néts s'estan enfrontant a la teva policia. I des de casa sentim els crits i els trets. Però tu això no ho sents perquè ni ets ni vius en aquest barri.

Però nosaltres sí. I els barris són desconfiats i tenen memòria.

Recorda-ho.

Amadeus

Amb data 1 maig vaig rebre una carta al meu domicili, signada per Vostè que, intentava justificar i vendrem la seva capacitat de negociació, amb referència a Can Vies. També em va manifestar que hi havien hagut petits actes vandàlics. Vostè que és un bon demòcrata, no deu saber que els actes vandàlics que protagonitza un grup de psicòpates anomenats Mossos d´Esquadra, van anar a La Directa, van trencar un vidre amb la porra i van espatllar la porta principal. Jo li pregunto: es va presentar Vostè a La Directa per informar-se dels fets? Va demanar disculpes? Per què no ho va fer? Jo li ho diré: La Directa el molesta, no l'interessa, més aviat li sobra. Ha demanat disculpes al veïns per la brutal actuació del grup de psicòpates mencionat anteriorment? Va ser Vostè informat que un noi que anava amb bicicleta va rebre un cop de porra a l'orella i li va quedar penjant? Jo li estic escrivint aquesta carta amb la mà dreta perquè a l'esquerra el dimarts a la nit, el mateix grup de psicòpates, em van trencar tres dits d'un cop de porra i li asseguro Sr. Regidor , que quan van succeïr els fets la gent estava absolutament tranquil·la i jo no portava cap pedra a la mà, ni cap esprai, ni res de res; estava parlant amb un amic i de cop van aparèixer furgons i van començar a pegar a tort i dret. Sr. Regidor, li he de confessar que la quantitat de mostres de solidaritat que he tingut per part de molta gent, m'obliga' a continuar lluitant amb més força, perquè jo vull canviar aquesta societat corrupta, aquesta classe política que només governa per enriquir-se.

Finalment dir-li que un veí de San Cugat no hi fa res al barri de Sants; aquí no tenim golf, ni torres amb piscina, el que tenim aquí són dignes treballadors i per desgràcia molts aturats. QUE SE´N VAGI SR. REGIDOR.

MICRO OBERT ★ Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

Can Vies

Joan Canela

La imatge de Can Vies semienderrocada no pot més que fer-me agafar mal de panxa. Allà vaig començar les meves primeres passes del periodisme. Com mai he estudiat a la carrera, la meva facultat va ser una revista de barri que vam fundar ja fa 16 anys un grapat de joves que no ens agradava la imatge que els grans mitjans —quan en parlaven— donaven de nosaltres.

Tot era molt precari. No només materialment, que també —unes poques fotocòpies plegades— sinó en formació. Érem joves —"no en sabíem més" que diria el poeta— i cap de nosaltres era periodista ni estudiava per ser-ho. Ho vam haver d'aprendre tot des de zero a base de l'infal·lible mètode de prova i error. Només ens empenyia la il·lusió i les ganes d'explicar coses i fins i tot vam trobar les nostres primeres 'scoop'.. Periodisme ciutadà 'avant la lettre'.

Només una cosa era segura: teníem un espai on fer les reunions, deixar l'arxiu, l'ordinador —quantes hores de tancament passades en una sala minúscula i sense ventilació— i fins i tot un escàner que vam arribar a aconseguir-lo no recordo com. Aquest espai era Can Vies que en cap moment ens va preguntar res: ni quants diners teníem, ni quina era la nostra línia editorial. Només ens demanava que ajudéssim de tant en tant a fregar els lavabos i crec que ni això complíem.

Com a president de l'associació editora em va tocar anar en un dels judicis pels quals TMB pretenia desallotjar Can Vies. Vaig escriure una petita crònica personal del que hi vaig viure, encara que en destaco l'últim paràgraf, el més rellevant ara mateix: "(...) un informe policial que assegurava que a Can Vies hi havia 'membres de la tribu urbana dels okupes'. Una primera fila de demandats amb una mitjana de 60 anys desmuntava de nou els seus arguments.

I és que la senyora lletrada no sabia que amb Can Vies no demandava una 'colla d'okupes'. Sinó que és tot un barri qui gaudeix i dinamitza aquest espai. Un barri representat per les 13 persones de 13 entitats presents. I dur un barri a judici —i totes les seves complicitats i relacions— és més difícil d'allò que una es podria pensar.

Aquesta revista era La Burxa i encara existeix, però més gran. Ara té web, s'edita en format diari, amb moltes més còpies i es recolza amb publicitat de petits comerços i entitats del barri. Segueix impulsada per gent —no només jove— amb il·lusió, i només espero que ara tinguin algun periodista/fotògraf amb formació.

La Burxa s'ha quedat sense local de redacció, però estic segur que això no li impedirà tornar a sortir el proper mes. Avui és més necessària que mai.

Aquesta història de la relació entre La Burxa i Can Vies espero que serveixi per entendre una mica més el que passa aquests dies a Sants. No els disturbis —que humilment crec que estan més relacionats amb aquests sis interminables anys de crisi—, sinó els veïns repicant les cassoles des dels balcons en suport als 'okupes'.

Manifestació en suport a Can Vies

El projecte de Can Vies

Can Vies

Història de l'edifici

L'edifici de Can Vies va ser construït el 1879. Inicialment fou un magatzem de material per la construcció de la línia de metro de la ciutat. Més tard es convertí en l'edifici de treballadors del metro, sota el nom de Círculo Social Metropolitano, sent col·lectivitzat durant la Guerra Civil Espanyola pel sindicat CNT. Durant l'època franquista l'edifici passà a la secció sindical del metro del Sindicat Vertical i se li afegí una capella. Després de la legalització dels sindicats, l'edifici continuà fent les seves funcions com a edifici dels treballadors. L'edifici fou víctima d'atacs incendiaris d'estranya procedència a principis dels anys 90, després d'una època en què els treballadors mantenien un conflicte laboral amb l'empresa TMB. El 10 de maig de 1997 l'edifici va ser okupat per gent majoritàriament jove del barri de Sants de Barcelona com a resposta a la manca d'espais on poder realitzar activitats de caràcter lúdic, cultural i polític.

17 anys d'història: Laboratori d'experiències, altaveu de lluites

En els darrers mesos hem sortit el carrer per defensar 17 anys d'història d'un Centre Social Autogestionat, però sobretot, hem sortit al carrer per defensar la nostra història, la història que totes i cada una de nosaltres hem construït a Can Vies. Can Vies es va ocupar el 10 de maig del 1997 amb una visió col·lectiva i un esperit lluitador.

A Can Vies algunes han pogut fer els primers passos en els mitjans de contrainformació, assentant les bases per les actuals xarxes comunicatives de què disposem. Les artistes han trobat aixopluc en els grups de teatre, de cultura popular o en el local d'assaig, creant noves maneres de transmetre que han traspassat fronteres. Moltes d'altres han treballat perquè pogués ser un espai de seguretat per les lluites transfeministes, a la vegada que es trencaven esquemes i es construïen alternatives que ens han permès teixir relacions més horitzontals i lliures. Moltes han pogut construir espais de contrapoder com l'Assemblea de Barri de Sants o crear ponts amb altres barris i pobles per enfortir-nos en lluites comunes.

Però no totes les vivències han estat agradables. La lluita comporta repressió, i han estat diversos els moments en què aquesta repressió ha tocat a companys i companyes properes. Ha estat en aquestes situacions extremes en les quals s'han teixit els llaços solidaris més forts i que més perduren, permetent-nos fer front a la repressió de la millor manera com se la pot combatre, totes juntes i amb solidaritat.

Segurament ens deixem milers d'històries impossibles de ser recollides en cap escrit, però són històries que formen part de cadascuna que hem viscut Can Vies en un o altre moment. Som molt més que 17 anys d'autogestió dins de quatre parets, que no és poc. Som la memòria dels treballadors del metro que als anys 30 van col·lectivitzar el mateix edifici de Can Vies, som el present que lluita contra els governants que amenacen qualsevol espai alliberat mentre retallen i privatitzen serveis públics; som el futur que un dia veurà els seus somnis complerts. Ara més que mai, totes juntes Som Can Vies

El dia a dia d'un Centre Social

Cada dimecres, les persones i collectius que participaven de Can Vies es reunien a l'assemblea de gestió. Durant anys s'ha treballat per fer de l'assemblea un espai cada vegada més horitzontal, amb decisions consensuades i que servís de formació política per a les persones que hi participessin. Abans del desallotjament el centre social estava format pels col·lectius Negres Tempestes, Jóvens de les Terres de l'Ebre, La Burxa, Colla Bastonera de Sants, La Trama Feminista, Músics Can Vies, Taller de llengua de signes, Taller de Muay Thai i Sopadors (ARRAN, Acció Llibertaria de Sants i Centre de documentació).

Campanya per aturar el desallotjament:

7 anys més tard que TMB comencés amb la pressió judicial per acabar amb Can Vies, el 29 de gener del 2014 una notificació del Tribunal Suprem posava fi a la via judicial, deixant en mans de TMB i l'Ajuntament de Barcelona demanar l'execució del desallotjament.

La campanya va tornar a reactivar-se sota un objectiu molt clar: aconseguir la suspensió del desallotjament. Al tractar-se d'un procediment civil, en qualsevol moment la part demandant podia demanar la suspensió de l'execució de la sentència, tot i que el cas estigués ja jutjat.

Durant els 3 mesos que precediren al desallotjament, al carrer es van mobilitzar centenars de persones en les diferents convocatòries fetes, l'#EncerclemElDistricte, l'#OkupemElDistricte, les manifestacions de suport o l'#OkupemTMB en són alguns exemples.

D'altra banda, la Plataforma de Suport a Can Vies, amb més de 200 entitats adherides per la defensa d'aquest espai, es va reunir en dues ocasions amb el regidor, Jordi Martí —a qui el mateix Xavier Trias havia apoderat per gestionar el conflicte amb Can Vies— per tal d'aconseguir la suspensió del desallotjament; unes converses durant les quals el regidor ha incomplert en repetides ocasions els seus compromisos, no ha respost a les demandes plantejades i ha mentit en diversos aspectes, com comprometre's "a gestionar la suspensió" del desallotjament.

Tot i la voluntat de la Plataforma de Suport a Can Vies d'arribar a una solució beneficiosa pel barri de Sants, el regidor va trencar el diàleg fent una proposta pensada per no poder ser acceptada; doncs pretenia, entre altres, que es desallotgés voluntàriament l'edifici, deixant entreveure que la intenció del Districte sempre ha estat desallotjar i que el regidor tant sols ha estat marejant a la Plataforma.

Amb aquest trencament i durant la celebració del 17è aniversari de Can Vies, comença la resistència dins l'espai, on hi ha persones fent permanència cada dia i disposades a encadenar-se en diferents punts en cas que arribés el dispositiu dels Mossos d'Esquadra per desallotjar.

#EFECTE CAN VIES #Reconstrucció de Can Vies

Dilluns 26 de maig

És el dia següent de les eleccions europees, el partit de poder a l'Ajuntament de Barcelona perd, tant a Catalunya com a la ciutat. El CSA Can Vies porta des del 1 d'abril sota ordre de desallotjament que es produeix cap a les 13h del migdia sota un gran dispositiu policial de prop de 30 furgones de policia antidisturbis. A l'interior s'hi troben 12 persones per resistir de forma pacífica en 6 punts de resistència que consisteixen en diversos tipus d'encadenaments. La resistència a dins dura prop de 6 hores, i quan encara hi ha persones a dins resistint, es comencen els treballs de destrucció de l'edifici. A l'exterior s'hi concentren centenars de persones solidàries i veïnes que donen suport. A més, s'hi realitzen alguns talls de trànsit i es col·lapsa els voltants de la plaça de Sants (punt cèntric de circulació del barri).

A les 20h la concentració es dirigeix cap a l'Estació de Sants, on sota una curta però intensa pluja comença una manifestació de rebuig al desallotjament, que aplega unes 4.000 persones. La marxa és molt curta, però es respira un ambient de ràbia. Al finalitzar hi ha creuaments de barricades als carrers, càrregues policials i enfrontaments al barri. La nit se salda amb dues detencions, hores d'enfrontaments nocturns i persecucions entre manifestants i policia. Resulten ferits molts manifestants i veïnat i també és atacada la seu de La Directa i La Ciutat Invisible pels Mossos d'Esquadra.

Dimarts 27 de maig

Durant el matí Can Vies és custodiat per la policia. La gent es va concentrant davant per mostrar el rebuig al desallotjament i a l'enderroc que comença una empresa de demolició. Hi ha una manifestació espontània i comença a augmentar la presència policial al barri. Al migdia arriba una excavadora de gran tonatge escortada pels Mossos d'Esquadra per continuar amb l'enderroc.

A les 19:30h de la tarda el regidor del barri Jordi Martí havia d'assistir al Consell de Barri, però es convoca una concentració i anul·la les seves activitats. La concentració es converteix en una manifestació d'unes 500 persones que recorre els carrers del barri. En arribar a la seu del Districte, es talla el pas als manifestants que han de fer mitja volta per seguir la marxa cap a Can Vies. Al arribar-hi alguns manifestants ataquen l'excavadora que hores abans havia ensorrat una part del edifici. En aquest moment el mossos carreguen contra els manifestants i també contra tothom que passa per allà i es produeixen ferits greus. La manifestació queda dispersada, però un miler de persones es retroba a plaça de Sants on s'improvitza una cassolada. En aquests moments la gent comença a baixar cap a Can Vies, on es cala foc a l'excavadora que havia tirat a terra part de l'edifici. Després d'un sminuts de tensa calma a la plaça, els Mossos d'Esquadra carreguen contra la multitud. La gent s'agrupa als carrers dels voltants i respon als atacs policials. Les veïnes donen suport des dels balcons amb picant les cassoles. Els enfrontaments s'allarguen durant hores. A altres barris i pobles s'estén la flama convocant concentracions de suport. Comença l'Efecte Can Vies.

Dimecres 28 de maig

El barri es desperta amb ressaca de lluita i pres per la policia, sobretot el Districte i els voltants de Can Vies. L'Assemblea del Barri de Sants (ABS) elabora unes exigències per les mobilitzacions: dimissions de l'alcalde i el regidor del Districte, fora policia del barri, llibertat detingudes i que s'aturin més desallotjaments i desnonaments. També es torna a concentrar la gent davant de Can Vies. A la tarda es convoca una cassolada a les 20:30h a plaça de Sants mentre s'espera que arribin les diferents columnes des dels barris i pobles propers. A les 21:30h surt de la plaça una manifestació de milers de persones sota la pluja. La marxa es dirigeix cap a la seu del Districte per demanar la dimissió del regidor i de l'alcalde, però els mossos la bloquegen i el barri es converteix en un camp de batalla. Els enfrontaments duren hores. En acabar la nit els mossos detenen més d'una vintena de persones i es produeixen episodis de gran violència: arraconen a una desena de persones en una porteria i se'ls colpeja al terra.

Dijous 29 de maig

El fenomen mediàtic ja traspassa les fronteres de l'Estat. Can Vies ha esdevingut un símbol de lluita i resistència que ha generat una revolta social. A la tarda una nova cassolada mostra el rebuig al desallotjament de Can Vies i l'actuació policial. Després se surt en manifestació cap a la comissaria de les Corts per donar suport a les detingudes. Aquesta es produeix sense aldarulls, i tot i així es bloquejada per la policia per evitar que arribi a comissaria. La manifestació es desconvoca a Les Corts. La majoria de manifestants tornen al barri. Més avançada la nit es tornen a produir incidents de menor envergadura que els dies anteriors i on la participació també és menor. La repressió colpeja fort i són detingudes gairebé trenta persones. Una desena de persones són detingudes dins d'una porteria on s'estaven refugiant.

Divendres 30 de maig

Can Vies, l'ABS i la Plataforma de Suport a Can Vies fan una roda de premsa amb multitud de mitjans on s'explica el posicionament del barri i de Can Vies davant la situació, el diàleg amb l'Ajuntament, la violència als carrers i altres temes. A més es fa una crida a la reconstrucció de Can Vies convocada pel dia següent i a la mobilització unitària de la tarda. A la tarda es torna a produir una cassolada, que acaba en una assemblea informativa sobre les detingudes, les exigències, les pròximes mobilitzacions i micròfon obert on veïnes dels barri expressen les seves opinions.

Dissabte 31 de maig

A les 10h del matí es comencen a concentrar davant de Can Batlló centenars de persones convocades per Can Vies per a la reconstrucció de l'edifici que està a mig enderrocar. Es carreguen eines, cascos i material de seguretat i surt una marxa d'unes 500 persones cap a Can Vies. Els tècnics fan un primer cop d'ull, s'habilita una zona de seguretat i es comença la feina de treure runa. Centenars de veïnes participen en les feines de desenrunament, una zona s'habilita per netejar maons sencers per poder-los tornar a utilitzar i després es realitza una cadena humana de 800 metres per portar la runa de Can Vies a la seu del Districte de Sants-Montjuïc a carretera de Sants. El carrer crida "qui sembra la misèria recull la runa".

Valoració

És difícil verbalitzar totes les emocions viscudes durant aquests dies intensos. Una barreja de ràbia, por i tristor. Impotència, al patir en primera persona la repressió policial mentre enderrocaven el CSA on hi hem viscut tant. Tristesa, al veure com s'emportaven les nostres companyes vingudes d'arreu per defensar un projecte que és de totes. Cansament, al ser testimonis de la manipulació per part de l'Ajuntament de Barcelona, el Districte i la majoria de mitjans de comunicació. Han sigut dies durs però també amb molts moments per gaudir; amb molts gestos que ens han carregat d'energia i que han fet que recuperéssim les forces que algunes havíem perdut. Hem pogut veure com milers de persones d'altres barris i ciutats venien a les manifestacions en suport a Can Vies. També com es convocaven en un dia més de 40 concentracions o manifestacions arreu de Catalunya i fins i tot a fora. Hem viscut en primera persona allò de "la solidaritat és la nostra millor arma" al veure la diversitat de gent que cada nit s'apropava a la plaça de Sants a picar una cassola. Hem viscut també quatre dies de disturbis al barri i de molta presència policial i repressió. Al nostre parer, això ha estat una mostra més del malestar de la gent, del rebuig a l'actuació dels Mossos d'Esquadra i la incapacitat de Xavier Trias i Jordi Martí per veure que projectes com Can Vies són necessaris.

Durant aquests dies les escenes de la reconstrucció de Can Vies han estat acompanyades de nombroses abraçades i mostres d'afecte. Escenes molt emotives com la de les cadenes en què infants, vells i joves cooperaven per reconstruir l'espai; els dibuixos dels nens reclamant la pau per Can Vies; avis i àvies del barri picant pedra entonant cançons de la Guerra Civil; senyores tirant clavells a la gent que treballava per la reconstrucció, i innumerables mostres de suport per part del veïnat de Sants. Hem vist, fins i tot, florir excavadores... i és que és veritat que juntes ho podem tot!

Quins són ara els objectius?

Ja fa unes setmanes del desallotjament de Can Vies i de l'enderroc de part de l'edifici i sembla que els esdeveniments són els que defineixen l'objectiu: Reconstruïm Can Vies i Reconstruïm comunitat. Tècnicament la reconstrucció de l'edifici és viable i s'estan convocant jornades de treball multitudinàries cada dos dies. D'altra banda s'ha obert un procés participatiu cada dimecres en què es decideix com tirar endavant el projecte. Ha quedat palès que el model de ciutat està obsolet, que volem poder decidir sobre el nostre futur i que necessitem crear espais de decisió on sigui el veïnat qui realment decideixi el barri que vol i com el vol.

L'#EfecteCanVies ha estat la llavor d'un procés de canvi social impulsat pel poble, el futur és nostre.

Més que un espai, una escola de lluita

Agus Giralt, Sants

Unes hores després de les eleccions europees, encara amb la ressaca electoral, va començar el desallotjament de Can Vies. La dita ressaca deuria ser d'un alcohol molt dolent perquè els mitjans van silenciar el fet durant hores. De fet a El Periódico del dia següent, tot i l'estat de setge policial que encara vivia Sants, no s'hi feia referència fins a la pàgina 39 i només parlant dels disturbis.

El primer i pitjor efecte de tot plegat? Doncs que només va caldre un dia de violència per tapar l'activitat que un centre social del barri ha tingut durant 17 anys. Fins uns dies més tard la premsa no es va començar a plantejar què era Can Vies i què feia que la resposta veïnal fos tant gran. Llavors es va parlar de la cultura associativa de Sants, dels orígens obrers, de la tradició de lluita, dels moviments socials... Però crec que hi ha algunes qüestions que no s'han esmentat prou sense les quals no es pot entendre l'origen del conflicte.

A Barcelona un dels temes que històricament l'administració no ha sabut solucionar és el dels joves. Els gestors de la vida pública, tant els actuals com els anteriors, només han entès la joventut com una etapa de formació tècnica que hauria de permetre al jove, en un futur, ser útil a la societat, o allò que ells entenen per societat: el capital.

Però segurament aquest model que els ha servit durant tants anys, amb l'actual situació de crisi, no serveix. El 50'7% de la població entre 16 i 24 anys es troba a l'atur, sense gaires més esperances que les de marxar a l'estranger a malvendre els seus coneixements i la seva mà d'obra. Joves i no tant joves amb molta formació i socialment conscients es troben resignats a oficis temporals i precaris. Encara que sigui per una excusa, no és aquest un motiu suficient per a un esclat social?

Per a molts la joventut no és més que una malaltia que dura fins que els individus es converteixen en pagadors d'impostos i consumidors de béns. Però només cal revisar la història més recent de Sants, Hostafrancs i La Bordeta per descobrir com els joves són més que tot això, i com de generació en generació hi ha hagut gent que s'ha mogut per ser escoltada i participar en la creació d'un barri més just.

Segons les estadístiques de l'Ajuntament, a Sants hi viuen 41.057 persones, a Sants-Badal 24.351, a La Bordeta 18.577 i a Hostafrancs 10.313. És a dir, que en un territori on hi viuen 94.298 persones no hi ha cap espai municipal pensat pels joves o on els joves hi puguin participar. Això contrasta si comparem amb barris veïns com per exemple Les Corts, que té 46.183 habitants i si disposa d'un Casal de Joves.

Quina és la raó d'aquest greuge? Potser és que els joves de Sants no tenen la necessitat de participar en la vida social del barri? Al contrari. A tall d'exemple només cal estudiar un sector com és el de l'educació en el lleure per veure com als nostres barris hi ha un ampli teixit associatiu infantil i juvenil que inclou l'Agrupament Escolta i Guia Montserrat Xavier, l'Agrupament Escolta i Guia Puig i Moliner, l'Agrupament Escolta Joan Maragall, l'Agrupament Escolta Skues, l'Esplai Espurna, l'Esplai La Lluna, l'Esplai Sant Medir, l'Esplai Turons, l'Esplai Xiroia i el Mijac Sant Medir. Esplais i caus que porten anys treballant en xarxa i organitzant activitats importants per al barri com ara l'AcampaSants.

10 entitats, que en total mouen més de 600 infants i joves, fan una tasca fonamental que està alliberant a l'ajuntament d'una de les seves obligacions de servei. I que tanmateix en alguns dels casos, tot i l'evident utilitat pública de la seva funció, no tenen assegurat ni un sostre. Un exemple és l'esplai Turons, que porta quasi 10 anys canviant de seu com a conseqüència dels projectes especulatius de Caixa de Catalunya i de la manca de solucions definitives del Districte.

Potser és justament el fet que els joves de Sants han sigut sempre actius i han buscat alternatives l'excusa perfecta per la deixadesa municipal sobre aquest tema. Un altre episodi històric és l'engany que el Districte, dirigit per Pere Alcober, va fer l'any 1999 a 20 entitats juvenils de Sants que fins llavors tenien el seu espai a la Casa del Mig. Amb l'excusa de fer obres de manteniment i amb la promesa que les entitats recuperarien l'espai original, aquestes van abandonar un equipament que, reconvertit en despatxos municipals en la seva major part, ja no se'ls va retornar.

Cadena humana per portar la runa de Can Vies davant la seu del Districte de Sants - Montjuïc durant la primera jornada de #ReconstruïmCanVies

De poc va servir la mobilització de les entitats que es van organitzar en la plataforma La Nostra Casa del Mig, com de poc van servir les mobilitzacions que la Taula de Joves de Sants va organitzar els anys 2005 i 2006 reclamant espais pels joves del barri. I mentre ha durat aquest temps d'assemblees, de reunions amb el Districte, de manifestos, de jornades de debat i reflexió... dues generacions de joves s'han fet adults, sense que hagin pogut gaudir d'un local.

> "Can Vies amb 17 anys de vida s'ha convertit en molt més que un espai on van els joves a fer activitats"

Però mentre el manà de l'Ajuntament no arribava, molts joves del barri, moguts per la seva necessitat de canviar la realitat, van tirar pel dret omplint de vida un espai que portava anys abandonat. El 10 de maig de 1997 naixia el Centre Social Autogestionat Can Vies. Un espai que ha acollit multitud de col·lectius i projectes al barri: grups de teatre que no trobaven lloc als centres cívics; grups de música que no es podien permetre llogar un local d'assaig; espais de debat i reflexió; espais per activitats culturals i pel lleure, que no tenien cabuda enlloc més del barri, i fins i tot per un mitjà de comunicació com és La Burxa, un altaveu del veïnat de Sants i de les seves lluites.

Però el que no han entès els polítics, o potser el que si que han entès i molt bé, és que Can Vies amb 17 anys de vida s'ha convertit en molt més que un espai on van els joves a fer activitats, Can Vies ha esdevingut una escola de lluita on molts han descobert que només necessiten l'empatia i la solidaritat dels seus veïns per iniciar projectes, per canviar les coses. Personalment a Can Vies és on vaig sentir a parlar per primera vegada de la bombolla immobiliària, de l'especulació urbanística, del decreixement, del model cooperatiu o de la lluita dels immigrants per ser reconeguts com a ciutadans.

Potser el funcionament de Can Vies podria millorar, i segur que hauria d'aconseguir obrir-se més encara a tots aquells veïns i veïnes que aquests dies opinen sense haver-hi entrat mai. Però haver viscut 17 anys sota l'amenaça d'un desallotjament segur que no ha ajudat.

La llei no pot anar mai per davant de la justícia, i això és una cosa que saben molt bé tots els veïns de la ciutat que als anys setanta es van mobilitzar pels seus drets i per defensar els barris. Ho sabem a Sants on la lluita, per exemple, va aconseguir un parc com el de L'Espanya Industrial on hi hauria hagut pisos; ho saben a l'Eixample on els veïns van salvar la Casa Golferichs de l'especulació de Núñez; ho saben a Nou Barris, on el veïnat va ocupar i enderrocar una planta asfàltica per convertir-la en un Ateneu que avui en dia és exemplar a la ciutat, i ho saben a la majoria dels barris de la ciutat.

L'#EfecteCanVies o la lluita per la ciutat comuna

L'espurna que s'ha encès a Sants i que s'ha escampat arreu dels barris i viles, no només dels Països Catalans, sinó a ciutats tan llunyanes i alhora properes com Madrid, Sevilla o Donosti, no ha fet sinó visibilitzar com l'atac a un espai simbòlic, autogestionat i rebel, ha provocat la reacció solidària d'aquelles comunitats i espais alliberats que s'ha sentit identificats amb la defensa dels barris que s'està duent a terme a Sants. Perquè la defensa de Can Vies és la lluita per allò comú, per protegir un espai on es practica de manera quotidiana la cooperació social. Un node més en la geografia política antagonista de la ciutat comuna, que aposta per la reapropiació cooperativa dels barris, i la crítica pràctica de la ciutat capitalista.

Tasques de reconstrucció del CSA Can Vies

Elba Mansilla

L'okupació com a escola d'autogestió

Can Vies va ser ocupat al maig de 1997 per un grup de joves del barri, en una acció coordinada per l'Assemblea d'Okupes de Barcelona, en la qual s'okuparen diversos espais a barris de Barcelona com la Verneda, Gràcia i Sant Andreu. Can Vies ha estat l'únic centre social que ha romàs d'aquell cicle d'okupacions, i que amb els anys ha esdevingut llavor i viver de molts dels projectes alternatius que han anat configurant l'altre mapa de Sants.

Durant 17 anys, han passat pel centre social diverses generacions d'activistes que han après a autoorganitzar-se i a implicar-se en la lluita per construir —des del barri, però amb perspectiva global— una societat més justa. Allà han trobat espai per reunir-se, per fer una festa solidària o per prendre una cervesa a preus populars, perquè Can Vies era un equipament públic, que no institucional, dels que disposava el barri, amb el valor afegit des ser un espai obert de i per a la comunitat, on posar en pràctica el recolzament mutu i l'autogestió, i des d'on construir unes relacions socials que no passen per l'oci consumista, sinó per fer les coses amb les pròpies mans. El resultat d'aquesta pràctica ha pres diverses formes: el Grup de Bastoners de Sants, el col·lectiu anarcoindependentista Negres Tempestes, el periòdic de comunicació popular La Burxa i molt altres, hem fet de Can Vies, casa nostra.

La potència de la xarxa local

El desallotjament de Can Vies i l'immediat enderroc s'ha viscut no només com un atac a l'autogestió, sinó com un agressió inexplicable a un espai plenament integrat al barri. Això ha provocat que prop de 4000 veïns i veïnes hagin sortit al carrer durant sis dies a mostrar el seu rebuig, i ha convertit cada racó del barri —el forn de pa, la cafeteria o la sortida de l'escola—, en un punt d'intercanvi d'opinió. A cada cantonada, una tertúlia a peu de carrer.

La xarxa de locals de gestió comunitària de Sants, ja siguin de lloguer o okupats, han sigut veritables formiguers on la gent encuriosida, del barri i d'arreu, s'atansava a (contra)informar-se. El mateix fenomen s'ha reproduït a les cooperatives, locals i entitats solidàries, que s'ha convertit durant una setmana en veritables barricades discursives per fer que al barri es deixés de parlar de contenidors cremats, i es comencés a parlar del drama que representa perdre un espai autogestionari.

La lluita per la ciutat

Perquè al barri sabem —gràcies a la feina activista dels que recuperen la memòria per no perdre de vista d'on venim i cap a on anem— que la seva fesomia i els equipaments de què gaudim a Sants, han estat conquerits i lluitats, un a un, pels veïns i les veïnes. Sense la tossuda i valenta lluita d'entitats com el Centre Social, a la plaça de Sants hi hauria una via ràpida, a les Cotxeres el Museu del Tramvia, i al Vapor Vell molts, moltíssims més pisos on ara hi ha un parc. I el recinte de Can Batlló no estaria sota control veïnal si no s'hagués batallat durant 35 anys per conquerir-lo. Encara que ara, l'Ajuntament i el Districte es vulguin apropiar el mèrit, erigint-se com a únics gestor i procuradors d'allò públic.

Els moviments socials, el veïnat i les organitzacions de la Barcelona dels barris lluitem quotidianament, des de fa dècades, per construir alternatives i solucions col·lectives a les necessitats dels territoris que habitem. I ara, i a Sants, ha esclatat la lluita pel dret a la ciutat.

Projectes germans en la lluita per la ciutat comuna

La xarxa d'afinitats de projectes que practiquen la cooperació social s'estén per tots els barris de Barcelona. Aquí referim tres experiències que impulsaren les jornades "Barris cooperatius, ciutat Comuna" que es celebraren a Can Batlló l'abril d'enguany. Hi trobareu les dades de referència d'aquests projectes germans, i fragments de textos extrets de les seves pàgines web en matèria d'apropiació d'espais per a la construcció de comuns urbans.

Ateneu Popular La Flor de Maig.

«La Flor de Maig va ser, des del segle XIX, un espai d'autoorganització popular, seu d'una gran cooperativa i centre cultural i lúdic a Barcelona. Els treballadors [i treballadores] del Poblenou la van crear com a resposta a les injustícies del capitalisme, treballant per una economia autogestionada i al servei del poble. El somni d'aquells obrers va quedar estroncat quan el franquisme, al guanyar la guerra, va desvirtuar aquell esperit i va acabar traspassant la propietat a una família feixista. Després de ser oberta a partir de la Transició com a Ateneu Popular i tancada altra vegada per l'Ajuntament de Barcelona el maig de 2012, els veïns i veïnes organitzades del barri la vam alliberar el 20 d'octubre del mateix any, per tornar a recuperar l'empelt d'aquells cooperativistes. Vam entrar-hi desobeint les seves lleis injustes, imposades per un ordre pervers, que neguen la memòria col·lectiva que ara estem compromesos de recuperar. Vam entrar-hi per omplir-la de vida i fer-la lloc de trobada, per crear noves formes d'organització, assembleàries, transformadores, col·lectives. Vam entrar-hi per plantar cara a l'estafa generalitzada que el gran capital ha orquestrat contra totes nosaltres, al que volen anomenar crisi per eludir responsables.»

www.ateneuflordemaig.wordpress.com
Carrer Dr. Trueta, 195. Poblenou

La Flor de Maig 2012 / Marta Dominguez Sensada

Ateneu cooperatiu La Base

«És un projecte que parteix de la necessitat que algunes persones sentim de dotar-nos de força material autònoma als barris, de reconstruir la constel·lació d'infraestructures autogestionades que els barris de Barcelona van tenir durant el primer terç del segle XX – cooperatives de consum, ateneus, seus sindicals, escoles racionalistes, publicacions... –conformant una increïble força revolucionària. Per fer-ho, apostem per recuperar la pràctica del mutualisme obrer i popular. (...) Arran del moviment d'ocupació de les places el 2011, la seva extensió planetària, però també per la multiplicació d'assemblees de barri i assemblees locals, pensem que és el moment de fer un salt qualitatiu i dotar-nos de nou, localment, d'infraestructures autogestionades potents.»

http://www.labase.info
Carrer Hortes, 10. Poble Sec.

Ateneu Cooperatiu La Base / El3.org

Ateneu Popular de 9 Barris

«En un context de clara recessió econòmica i sobretot ideològica, necessitem ser protagonistes de la sortida a la desfeta d'un sistema en crisi, necessitem espais on evidenciar una altra manera transformadora d'entendre les relacions socials, per demostrar que existeixen alternatives a aquest "caos" interessat. (...)

La recuperació dels espais culturals per a la comunitat té a Catalunya una expressió molt antiga, i sovint els moviments socials i veïnals, al mateix temps que han lluitat per la recuperació d'una antiga fàbrica o un edifici històric per convertir-lo en un centre cultural, han inclòs l'exigència de gestionar-lo amb independència per part dels mateixos veïns/es. (...)

Si "relliguem", mai més ben dit, aquests tres conceptes, els fets culturals transformadors, els espais on es produeixen i la manera com els volem gestionar, podrem incidir en tot el procés propiciant la transformació qualitativa de la nostra comunitat».

www.ateneu9b.net
Carrer Portlligat, 11-15. Nou Barris

Logo de l'Ateneu Popular lde 9 barris

MOSTRES DE SUPORT AL CSA CAN VIES

ENTITATS I COL·LECTIUS DEL BARRI

Can Batlló
Volem recordar que la Plataforma Can Batlló hauria okupat l'espai en cas que el Districte no hagués accedit a les seves exigències, de la mateixa manera que Can Vies va ser okupat el seu dia.

Ens sembla un exercici vergonyós de demagògia i oportunisme el fet que el Jordi Martí ara vulgui aprofitar l'ocasió i vulgui penjar-se unes medalles que no li pertoquen. No volem ser cap exemple ni formar part d'una gestió política que dirigeix, provoca i, a més, se sent orgullosa d'actuacions com les que s'estan vivint al barri.

Ciutat Invisible, cooperativa autogestionària
Ens han pres un espai on moltes, moltíssimes de nosaltres, ens hem conegut i hem après a autoorganitzar-nos, celebrant les petites victòries i aguantant les derrotes, practicant el suport mutu i aprenent a fer política amb les pròpies mans.

També volem denunciar públicament l'atac que vam rebre a la oficina que compartim amb el periòdic La Directa per part de la patrulla 0071 dels Mossos d'Esquadra el dia del desallotjament. La represàlia infantil d'assetjar un mitjà de comunicació i una cooperativa autogestionada diuen molt de la política del terror i del model de país que es vol construir amb l'ajuda de les seves forces d' (in) seguretat, contra les quals proclamem el nostre odi etern.

La lluita continua, l'#EfecteCanVies, la #PrimaveraSants està traspassant els límits del barri per escampar-se arreu i recollir el descontent d'aquest règim governat per la devastació i la por. La solidaritat és la tendresa dels barris i la nostra millor arma. Ens veiem als carrers!

Acció Llibertària de Sants
Som conscients que la guerra nocturna als carrers de Sants tindrà la seva fi, però no així la lluita per un món nou. Per això continuarem desobeint: autoorganitzant-nos entre nosaltres en assemblees de barri, a la feina, o allà on estiguem, ja que no entenem una altra forma de canviar les coses que lluitant des de la igualtat; col·lectivitzant i compartint els nostres recursos amb tots; creant xarxes de suport mutu per solucionar els nostres problemes; okupant cases i nous espais per cobrir les nostres necessitats bàsiques.

Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta
Lamentem que, després de reiterades reunions i intents d'aproximació per part de la Plataforma de suport a Can Vies i la Regidoria del Districte, no s'hagi pogut arribar a cap acord. Considerem que cal mantenir un espai de joves al barri del qual actualment n'estem molt mancats i que aquest fet és absolutament prioritari.

Esplais Catalans: Esplai Turons, Esplai Espurna, Esplai Arc de Sant Martí
Els esplais, promovem la transformació social, l'associacionisme i també reivindiquem espais per dur a terme la nostra tasca d'educació popular. És per això que donem suport a Can Vies i condemnem els fets desproporcionats d'ahir al vespre que demostren que vivim en una societat on no es respecten i s'ataquen els drets i llibertats de la ciutadania, com el dret a la manifestació, el dret a la informació i a la llibertat de premsa.

Creiem que són necessaris espais autogestionats que promoguin l'associacionisme i que tinguin com a principals idees la llibertat d'expressió, la perspectiva de gènere, la transformació social, l'assemblearisme i la creació de xarxes amb el barri. I és que com molts esplais, no hi ha locals per poder desenvolupar aquestes idees i l'educació en el lleure sense problemes.

Endavant Sants
Desallotjar Can Vies és desallotjar un projecte social de barri, com no n'hi ha cap. És social. Sense aquesta funció social, avui la majoria de projectes que han passat per Can Vies, potser mai haguessin vist la llum, des de grups de teatre i música que hi han trobat lloc d'assaig, col·lectius que s'hi han reunit, o la pròpia Burxa que hi té la seva redacció. És autogestionat; l'autogestió com a valor més enllà de la cultura del consum d'allò que altres ens ofereixen. L'autogestió és el "fem-ho nosaltres mateixes". És can, és casa. Durant aquests anys, Can Vies ha fet possible allò que per a tants joves era un malson, emancipar-se. I són vies. És el camí que junts hem recorregut durant tants anys i que ha forjat complicitats rebels. Si desallotgen Can Vies, tingueu clar que seguirem fent via i fent descarrilar el sistema.

Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge. Agrupaments escoltes de Sants, AE Joan Maragall, Escoltes Catalans, AEiG Montserrat Xavier, Minyons Escoltes i Guies, AEiG Mossèn Puig i Moliner, Minyons Escoltes i Guies AE Skues, Acció Escolta
L'espai públic és propietat de tots i alhora no ho és de ningú. Can Vies ha estat de tots i alhora de ningú. L'excessiva regulació de l'espai públic i l'ús privatiu que se'n fa ens obliga a crear i donar suport a alternatives com la de Can Vies i com d'altres que existeixen i seguiran existint arreu del país. Cal prendre consciència de la importància educativa de la implicació social que ens aporten aquests espais.

Col·lectiu llibertari Negres Tempestes
Can Vies ha vist néixer molts projectes durant tots aquests anys i nosaltres només en som un de petit que entre les seves parets ha vist la llum, un de tants que ha d'agrair a aquest centre social poder autogestionar-se, reunir-se i tirar endavant. No és la primera agressió a Can Vies i segur que no serà la darrera, però tampoc serà el darrer cop que es trobaran com la solidaritat desborda aquest barri.

ENTITATS I COL·LECTIUS DE FORA DEL BARRI

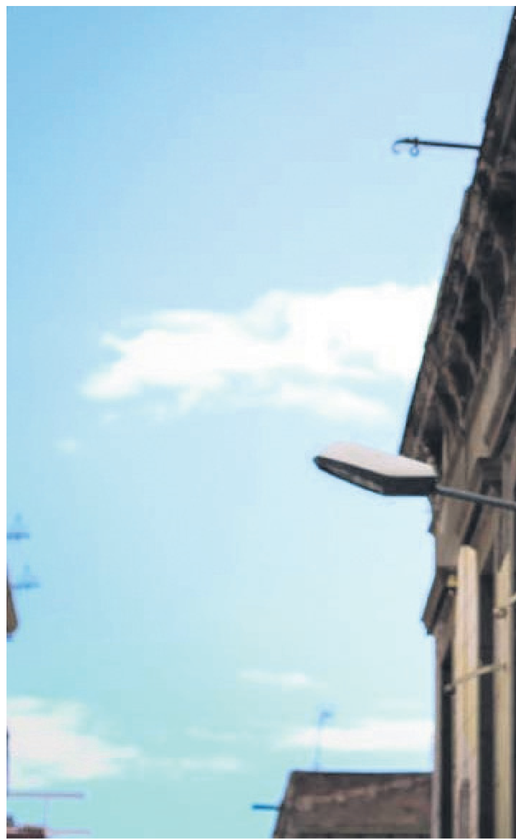
Confederació d'Associació de Veïns de Catalunya (CONFAVC)
La Junta de la CONFAVC, entitat que aglutina 461 associacions veïnals de Catalunya i 21 federacions, lamenta la "tremenda miopia política" que ha tingut l'Ajuntament de desallotjar aquest centre social de Sants que ja havia arrelat al barri després d'una existència de 17 anys, i es pregunta quina urgència hi havia en destruir un pal de paller de la cohesió social del barri.

Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB)
Comunicat del 28 de maig de 2014
El moviment veïnal sempre està disposat a establir ponts i facilitar contactes. L'Ajuntament ha de ser conscient, però, que la decisió de desallotjar el Centre i, sobretot, l'enderroc de l'immoble —per deixar un solar buit allà on hi havia una intensa vida associativa— han arruïnat qualsevol confiança i haurà d'esmerçar molts esforços per restablir-la. I cal també que l'Ajuntament atengui demandes raonables i fonamentades dels barris, com ara la gestió del Casal de Barri de Sant Andreu. Més enllà, cal prendre consciència de la greu situació que viuen els barris de la ciutat. Si, davant dels primers símptomes de conflictivitat les administracions dimiteixen de les seves responsabilitats i se'n remeten a la força, Barcelona esdevindrà ingovernable.

Comunicat del 2 juny de 2014
El matí de dissabte, el seus veïns i veïnes van donar un exemple de lluita popular cívica, desenrunant Can Vies i començant simbòlicament la seva reconstrucció. El missatge és clar: des de les afinitats de cadascú, el veïnatge vol preservar la riquesa associativa del barri. Sants vol Can Batlló i vol Can Vies. La FAVB es reconeix plenament en aquest desig de convivència i en aquest format de mobilització ciutadana que relliga tot un barri.

Comitè d'empresa de METRO de Barcelona
Durant 17 anys la seva incorporació al teixit social del barri és impossible amagar, ni pels seus més acèrrims detractors, que hi ha milers de veïns que ploren la seva pèrdua.

Aquest Comitè d'empresa, rebutja l'afany especulatiu de l'Ajuntament i la Direcció de Metro, així com les formes i les presses injustificades per derrocar aquest edifici, emparant-se en què serà ZONA NO EDIFICABLE, una promesa com d'altres que pot ser incomplerta per aquests dos ens.

Papers i Drets per tothom
Fa nou anys centenars d'immigrants ens tancàvem en diversos locals i espais de Barcelona i Santa Coloma de Gramenet contra la regularització iniciada pel Govern, que posava com a requisit el contracte de treball. Un d'aquests es-

***Recull il·lustratiu dels diferents escrits de suport rebuts, que són molts més que els que aquí presentem. Per motius d'espai, es presenta només un extracte dels comunicats.**

pais era Can Vies. Avui continuem amb la mateixa lluita, però veiem com l'Ajuntament de Barcelona —en un acte més de prepotència i repressió de tota alternativa social que vingui des de baix— ha enderrocat un dels espais referencials per a moltes de nosaltres.

CGT de Barcelona i CGT de Catalunya

Ara fa 17 anys que es va omplir de vida i projectes socials un edifici abandonat i sense ús, de titularitat pública. Un edifici amb un passat lligat a la història de l'anarcosindicalisme a la ciutat, primer a la CNT i posteriorment a la CGT. Al llarg de tot aquest temps, moltes persones han dedicat una gran quantitat d'energies a construir un projecte col·lectiu que ha estat referència per al barri i per a tota la Barcelona antagonista i rebel. Però hi havia un problema: l'autogestió i l'organització popular als barris són una esmena a la totalitat del sistema urbà capitalista, al seu ordre establert, a les seves regles d'obediència i submissió. Són una esmena a la totalitat a la seva Barcelona d'aparador, ancorada en l'especulació, la turistització de masses i en la precarització laboral i social.

Arran

Assemblees, tallers, menjadors, creativitat, complicitats, suport mutu, veïnatge i xarxa. Sala d'assaig per grups novells, espai per a l'impuls de noves alternatives, centre de difusió i creació cultura... tot això enmig de la Barcelona aparador pel turisme, la ciutat de la uniformitat, el civisme i el control. Tot això a Can Vies, arrelant al barri de Sants des de fa 17 anys.

Bidó de nou barris —entitat gestora de l'ateneu popular 9barris—

Pensem que l'Ajuntament de Barcelona no ha tingut cap intenció sincera de diàleg i no ha estat capaç de veure la força cultural d'un espai autogestionat pel veïnat més jove de Sants. O bé ens equivoquem i el que ha fet el consistori ha estat fer-se seva i aplicar la llei de 33/2010, d'1 d'octubre, de Polítiques de Joventut de la Generalitat de Catalunya que diu "L'Administració de la Generalitat ha d'estar atenta a les noves formes de participació juvenil que puguin aparèixer, per valorar si és convenient o no fomentar-les." Queda ben clar, la participació social i cultural en projectes autogestionats no els interessa fomentar-la.

L'alcalde i el seu equip de govern no tenen l'exclusivitat de la gestió d'allò públic. Els ciutadans volem decidir sobre tot el que ens afecta. Públic significa de la comunitat, no de l'administració.

Ateneu Popular i Cultural l'Harmonia de Sant Andreu

La Federació d'Entitats de Sant Andreu de Palomar Ateneu l'Harmonia va néixer, l'any 2005, per reivindicar un espai al nostre poble, per gestionar un equipament de manera comunitària, per apoderar el teixit associatiu, per esdevenir un agent de pes en la dinamització sociocultural del nostre tros de món. L'Ateneu Harmonia va néixer nòmada i, vuit anys més tard, encara ho és.

Can Vies és també una referència per a nosaltres. Des de l'Ateneu Harmonia lloem el seu compromís i la seva implicació amb el territori, el seu inequívoc desig d'avançar envers una societat més justa, autònoma, cooperativa, crítica i solidària.

Ateneu Popular de l'Eixample

Des de l'Ateneu també voldríem expressar el nostre suport i gratitud a tota la gent del CSA Can Vies i a les que els recolzen, ja que entenem que la vostra lluita també és per defensar tots els Centres Socials Okupats amenaçats, totes les persones que pateixen els desnonaments, totes les que diàriament pateixen les retallades en educació i sanitat, per totes les que teixeixen vincles i construeixen alternatives i per tota la gent que es rebel·la en contra de les injustícies que ens imposen.

Associació de Veïns del Casc Antic

L'Associació de Veïns del Casc Antic rebutja la violència exercida per l'Ajuntament de Barcelona en desallotjar i enderrocar el CSA Can Vies, lloc de trobada lliure. Així mateix, denunciem que l'única resposta institucional a la violència de la pobresa que es manifesta cada dia en els nostres barris, carrers i places és la repressió cap a les experiències que, com Can Vies, busquen alternatives a les terribles condicions de vida que ens imposen.

Banc expropiat de Gràcia

Són dies de llàgrimes i de somriures còmplices. Plorem pel centre social que hem perdut a Sants, però gaudim de la força col·lectiva que hem anat guanyant poc a poc. Ens cauen llàgrimes de dolor i de ràbia per cada cop de porra, per cada pilota disparada, per la prepotència dels secretes i les seves porres extensibles però també somriem quan ens parem a escoltar les cassoles que sonen fins altes hores de la matinada, els insults contra la policia des de cada carrer, els portals que s'obren per deixar entrar a qui estar lluitant al carrer.

L'Altaveu del Poble Sec

No és casualitat que les "forces de l'ordre", sota les directrius d'un govern com l'actual, ataquin i desmuntin els llocs que poden generar consciència crítica, que són els motors d'un canvi, d'una alternativa que els molesta. Per això, des de L'Altaveu del Poble Sec condemnem fermament l'atac que ahir van patir mitjans com La Directa i La Burxa; a més d'espais cooperatius com La Ciutat Invisible. Uns atacs sense sentit que només s'entenen en el context d'una caça de bruixes a tot allò que simbolitzi un perill per a les mentides del sistema.

Coordinadora Llibertària de Mallorca

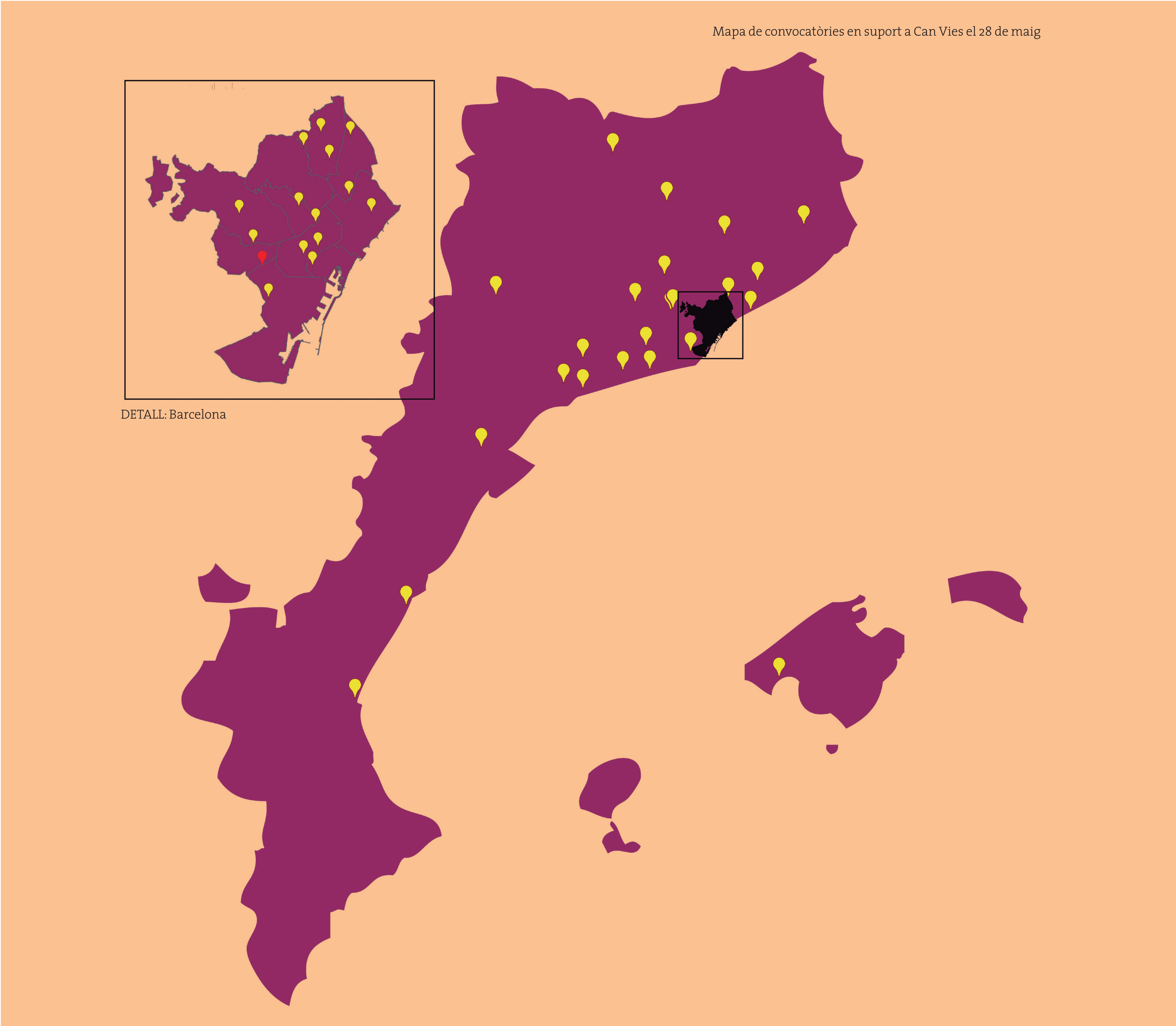
Una vegada més, els aliats del capital demostren quines són les alternatives que amenacen veritablement la seva lògica i el seu status quo. Les iniciatives de base, horitzontals i autogestionades als nostres barris són el vertader maldecap del sistema, perquè s'escapa del seu control i tenen por que l'exemple s'escampi per tot arreu.

Eko Espacio Sociocultural Liberado y Autogestionado de Carabanchel (Madrid)

Can Vies és un exemple d'autogestió, de recolzament mutu i de solucions reals de la gent per la gent. Sense mediació de les institucions, de corruptes ni de governs al servei del més ric. Sense partits. Al marge del capitalisme. Can Vies, a l'obrer barri de Sants, és un exemple del que podem fer juntes, en horitzontal.

La solidaritat la nostra millor arma

Des que la notícia del desallotjament del C.S.A. Can Vies es va conèixer al llarg del territori les mostres de suport van aparèixer. "Si toquen Can Vies, ens toquen a totes", mes enllà d'un lema buit, reflecteix una realitat. Can Vies és una referència d'autonomia i lluita per totes les que des de centres socials, ateneus i casals lluiten per la construcció d'alternatives.

BARCELONA
CENTRAL: Plaça de Sants
Ciutat Vella i Raval: Plaça del Bon Succés
Clot: Plaça del Mercat
Eixample: Seu del districte
Esquerra de l'Eixample: La Carboneria
Guinardó: Plaça Ramon Albó
Gràcia: Plaça de la Revolució
Horta: Plaça d'Eivissa
Les Corts: Plaça de Comas
Nou Barris: Seu del districte
Poblenou: Rotonda del Casino
Poble Sec: El Molino
Sarrià-Sant Gervasi: Seu del Districte
Sant Andreu: Plaça del Comerç
Zona Franca-La Marina: Plaça de la Marina

ALTRES POBLACIONS
Badalona: Plaça de la Vila
Barberà del Vallès: Plaça de la Vila
Berga: Plaça Sant Pere
Cerdanyola: Plaça Biblioteca
Cornellà i tot Baix Llobregat: Plaça de l'Església
Esparraguera: Plaça l'Ajuntament
Girona: Plaça del Vi
Granollers: Plaça Porxada
L'Hospitalet de Llobregat: Pça. Ajuntament
Igualada: Plaça Pilar
Lleida: Plaça de la Paeria
Manresa: Plaça Major
Mataró: CPI El Teler
Mollet: Seu de CDC
Montcada: Casa de la Vila
Olesa de Montserrat: Ajuntament
Palma de Mallorca: Plaça París
Reus: Plaça del Mercadal
Rubí: Plaça del Ajuntament
Sabadell: Plaça del Doctor Robert
Santa Coloma de Gramanet: Plaça de la Vila
Santa Perpètua de la Mogoda: Pça. de la Vila
Sant Cugat del Vallès: Seu de CDC
Sant Celoni: Plaça de la Vila
Sant Feliu: Plaça de la Vila
Sant Quirze del Valles: Plaça de l'Ajuntamen
Seu d'Urgell: Plaça dels Oms
Tarragona: Seu CDC
Terrassa: Plaça de l'Ajuntament
Tortosa: Plaça de l'Àngel
València: Plaça de l'Ajuntament
Valls: Plaça del Blat
Vic: Plaça del Pes
Viladecans: Seu de CIU
Vilafranca: Ajuntament
Vilanova i la Geltrú: Plaça de la Vila
El Vendrell: Plaça Vella

CONVOCATÒRIES ESTATALS
Bilbo
Madrid
Saragossa
Donosti
Burgos

Solidaritat, resposta a la dura repressió d'una setmana de lluita

Mossos amb llançadores a la Plaça Ibèria ARXIU

Noi amb l'orella partida pels cops de porra dels Mossos d'Esquadra PEDRO MATA/FOTOMOVIMIENTO

Gemma Parera, Sants

Manifestacions, concentracions, cassolades, barricades, marxes i columnes de suport des de desenes de barris, pobles i ciutats, han mostrat aquests dies la força de la solidaritat, l'immens descontentament social i les lluites per un model d'autogestió, —la ciutat comuna—, ben oposat a la Barcelona aparador i neoliberal que aquests dies el govern municipal i autonòmic han defensat, una vegada més, amb l'ús de la violència policial i judicial.

La repressió per acallar les protestes d'una setmana de resistència a Sants ha estat dura, i s'ha traduït amb la militarització del barri, més de 150 persones identificades, 83 detingudes, dues a presó preventiva i més de 200 ferides.

Dues persones entren a presó preventiva

Sergi Rubia, membre dels Castellers de Barcelona, ha estat una de les persones que ha entrat a presó preventiva, a decisió del titular del jutjat d'instrucció número 13 de Barcelona, que ha dictaminat l'ingrés sense proves i acollint-se només al risc de reiteració del delicte.

Sergi ha comptat amb el suport i la solidaritat de moltes persones i, especialment, de les colles de castelleres, que s'ha visualitzat, entre d'altres accions, amb una torre que van alçar el 2 de juny davant la presó de Can Brians, a Sant Esteve de Sesrovires, on es troba el jove. En un comunicat emès per la família i amics defensen que "ens trobem amb una persona que no ha comès cap tipus de delicte i que de forma totalment fortuïta, ha passat a ser el cap de turc, exemple i escarniper a la societat, fruit d'una decisió completament desmesurada".

Pel que fa a l'altre noi detingut, ha entrat en presó amb una fiança de 10.000€ que ha sigut recorreguda pels seus advocats.

Segons afirma una membre de Reraguarda en moviment, tant la detenció del Sergi, com de l'altre noi que es troba en presó preventiva, "són detencions polítiques, perquè cap d'ells té antecedents". A més, han estat dictaminades per dos jutges, titulars del jutjat d'instrucció 13 i 18 de Barcelona, Juan Antonio Ramírez Sunyer i Carmen García Martínez, respectivament, coneguts per la seva duresa en les mesures cautelars i per haver dictaminat ja en diferents ocasions prèvies presó preventiva per a persones detingudes en mobilitzacions socials i polítiques anticapitalistes. La resta de detinguts ha quedat en llibertat amb càrrecs, la majoria, de danys, desordres públics i atemptat a l'autoritat, amb prohibició del dret a manifestar-se, el que ha estat recorregut pels advocats de la defensa. Diverses concentracions davant de la comissaria de Les Corts i de la Ciutat de la Justícia han donat suport, des del primer dia, a les detingudes. La solidaritat ha estat, segons descriuen des de Reraguarda, molt gran en tot moment.

Agressions i violència policial

Més de 200 persones ferides, 40 que han rebut intervenció mèdica i una desena d'elles hospitalitzades, mostren un salt qualitatiu en la violència policial exercida contra els manifestants. Segons una membre de Reraguarda en moviment, hi ha persones amb braços i mans trencades, i moltes han hagut de rebre punts per traus. Un noi a qui un agent antidisturbis li va trencar l'orella a cops de porra ha estat el primer en presentar una querella contra els Mossos d'Esquadra per la violència policial que ha viscut Sants la darrera setmana de maig, i s'està treballant per presentar més querelles. Amadeu, membre de LA BURXA, afirma que també es vol querellar contra els mossos i testimonia un altre episodi de brutalitat policial. "Estava a la plaça de Sants parlant tranquil·lament i, de cop i volta, arriben 6 o 7 furgones, baixen i comencen a pegar a tothom, malgrat hi havia avis i àvies, nens i nenes. Ens van començar a pegar, el dolor era molt fort i em vaig marejar. Tinc un dit rebentat i els altres dos trencats, vaig estar a punt de perdre un dit". Lola López, de 57 anys i veïna de Sants, explica en un vídeo elaborat per La Directa, com no podia córrer per motius de salut, "no pensava que em fessin res, vaig començar a caminar d'esquenes i sí, suposo que els hi feia ràbia que no em posés a córrer".

Noves estratègies repressives il·legals

Un dels episodis repressius que més s'ha denunciat ha estat el que va tenir lloc després de la gran manifestació de suport a Can Vies, el dissabte 31 de maig a la tarda. Després que els mossos impedissin que la manifestació pugés per les Rambles, amb un ampli dispositiu policial i algunes càrregues, uns 200 manifestants van aconseguir continuar fins a la Gran Via on, en la confluència amb el carrer Rocafort, van ser encapsulats per un gran nombre de furgones antidisturbis i obligats a identificar-se.

A alguns d'ells, malgrat negar-se, se'ls va obligar també a posar-se caputxes i passamuntanyes, i se'ls va prendre fotografies i enregistraments, en una nova pràctica il·legal dels Mossos d'Esquadra. La Coordinadora Catalana per a la Prevenció de la Tortura ha denunciat que tot l'operatiu va vulnerar els drets fonamentals, i des dels col·lectius de suport antirepressius s'està estudiant emprendre mesures legals davant aquests fets.

Atac als mitjans socials

També ha estat àmpliament condemnada l'actuació dels Mossos, el dilluns 26, quan, després de carregar contra la manifestació de suport a Can Vies, van atacar la seu del Setmanari La Directa i del Centre de Documentació de la cooperativa autogestionària La Ciutat Invisible, al carrer Riego, van trencar els vidres del local a cops de porra i van ferir a un dels redactors.

Un comunicat de diferents mitjans socials afirma que "aquest insòlit i inadmissible atac a un mitjà lliure de premsa, no pot quedar impune ja que constitueix una flagrant violació al dret a la llibertat de premsa prevista a la Constitució (Art. 20). Així mateix, volem denunciar les agressions patides en els últims dies per periodistes d'altres mitjans, producte de la repressió policial portada a terme pels mossos d'esquadra". Des de La Directa i La Ciutat Invisible ja s'ha posat una querella per denunciar els fets.

Més informació a http://rereguarda-enmoviment.org/

Per fer aportacions solidàries: Caixa de Crèdit dels Enginyers,

3025 0002 41 1433334966

L'#EfecteCanVies als mitjans

Durant les darreres setmanes el Centre Social Autogestionat Can Vies (CSA Can Vies) ha estat un tema recurrent a la majoria de mitjans de comunicació. El seu desallotjament i enderrocament parcial, les manifestacions, les cassolades, la reconstrucció, la resposta veïnal, les detencions i, sobretot, els disturbis, l'han convertit en un fet noticiable, fins i tot a nivell internacional —diaris com el The Wall Street Journal, Libération, Le Monde o Die Welt se n'han fet ressò—. Ha figurat a la portada de diaris generalistes com l'Ara, El Periódico de Catalunya o La Vanguardia; ha obert informatius, ha protagonitzat connexions en directe i, fins i tot, ha arribat a ser Tending Topic mundial a Twitter amb l'etiqueta #EfecteCanVies.

Mossos d'Esquadra enregistrant als manifestants el dia del desallotjamnet de Can Vies PEDRO MATA/FOTOMOVIMIENTO

Ivet Eroles, La Bordeta

Des de La Burxa ens hem volgut fixar amb el tractament que han fet els mitjans de comunicació dels fets que han marcat la història recent del nostre barri i que han avivat les ganes de construir i gestionar el nostre esdevenir col·lectiu. Roger Vilalta apunta en el seu article "Foc, foc, fot-li fort", publicat a Mèdia.cat, que la majoria de mitjans s'han fet ressò de l'existència de Can Vies i d'allò que significa pel barri i la ciutat després que s'hagin produït aldarulls, tot indicant que habitualment els desallotjaments de centres socials autogestionats o esdeveniments similars copsen l'atenció informativa puntualment, com va passar recentment amb La Carboneria, per després donar pas a altres noticies i caure en l'oblit mediàtic. Però l'esclat popular, la resistència veïnal i la solidaritat han mantingut l'Efecte Can Vies en l'agenda informativa i han fet que més enllà del discurs generalitzat entorn la violència, es tractessin elements més contextuals, històrics i socials de Can Vies i del barri, també emmarcats en la crispació que es viu al carrer.

Violència, el mot més nombrat

El tractament que es dóna a la violència continua sent, en la majoria dels casos, inamovible, ja que no es qüestiona realment qui l'exerceix ni se'n fan altres lectures, repetint el discurs oficial del poder i criminalitzant la protesta. Recomanable és la lectura del post "Contra la violència, sí, però quina?", publicat per Esvoranc al bloc Belodid, en què es desgrana, a mode d'exemple, l'editorial del 28 de maig de Mònica Terribas a El Matí de Catalunya Ràdio. Terribas parla del desallotjament per compliment d'una ordre judicial, sense qüestionar la legitimitat de l'ordre ni recordar els 17 anys d'història de Can Vies. Exposa que la ciutat s'ha convertit en un camp de batalla, però no va més enllà. Tampoc posa en entredit l'actuació dels Mossos d'Esquadra, "que intenten frenar-ho com poden", per què és l'únic que poden fer? No és la seva presència i actuació, que de per sí violenta, la que genera més violència?

També s'ha tendit a diferenciar els okupes "violents" dels "pacífics", partint d'una dicotomia fàcil entre okupes "bons" i "dolents", de la mateixa manera que s'ha propagat un missatge purament racista després que apareguessin imatges de persones immigrants participant dels disturbis, interpretat per alguns mitjans com a persones alienes a Can Vies. Primer de tot, com poden saber la vinculació existent o no d'aquestes persones amb el projecte? En segon lloc, és evident que l'esclat social va més enllà del desallotjament del CSA i que arrossega la ràbia de qui pateixen la violència de l'Estat amb més virulència. L'antropòleg Manuel Delgado desenvolupa més aquesta tesi a l'article "Els violents són els altres", publicat al seu bloc El cor de les aparences. Delgado subratlla que la premsa s'ha ocupat de ressaltar la presencia d'italians, holandesos o llatinoamericans entre els detinguts, una estratègia utilitzada en altres ocasions que ara està tenyida pel procés sobiranista. D'aquesta manera s'insinua una conspiració dels serveis secrets espanyols per mostrar la cara salvatge de Catalunya, no hem d'oblidar el "seny", sobre el qual es construeix l'imaginari pacifista del poble català. La idea dels estrangers violents és portada a l'extrem a l'article "Mercenaris entrenats als EUA i a Itàlia dirigeixen els violents de Barcelona", firmat per Antonio Fernández a El Confidencial, en què es parla d'un "nucli arribat d'Euskadi de veritables professionals de la violència. Allà estan els cracks de la kale borroka, que veuen Catalunya com un territori verge".

Amb tot això no oblidem el paper de personatges mediàtics com Quim Monzó o Pilar Rahola, entre d'altres, que s'han dedicat a alimentar el debat amb tot de despropòsits, tal com es pot comprovar en el perfil de Twitter de l'escriptor català, per exemple.

Més enllà de les flames

La Directa o El diario.es, per exemple, han seguit d'aprop els esdeveniments des d'una perspectiva crítica, i periodistes d'altres mitjans també s'hi han sumat. Es tracta d'articles d'opinió i reportatges que s'apropen al fenomen de Can Vies de manera propositiva, abordant elements contextuals, històrics i socials i donant veu als actors que hi participen. Així que ens transporten més enllà de la imatge espectacular o el titular impactant i no passen de puntetes per qüestions rellevants.

Premsa al'assemblea de Can Vies PEDRO MATA/FOTOMOVIMIENTO

D'exemples n'hi ha a grapats. La portada de l'Ara del 29 de maig, que evita els contenidors cremant; la "Violència urbana i urbanística" de Toni Sust i "De l'Espanya Industrial a Can Vies" de Núria Marrón a El Periódico; "L'error va ser pensar que Can Vies eren tan sols quatre Parets" de Jordi Mumbrú, "Un referent de la Barcelona popular" de Clara Blanchar, "Can Vies com a simptoma" de Patricia Gabancho i "Can Vies, viver de canvis" de Jordi Mumbrú i Clara Blanchar publicats a El País; "L'espurna que esperava el misto" d'Anna Ballbona o "Sants Zona Roja" de David Marín a El Punt Avui; l'opinió contundent de Gerard Horta amb el text "Can Vies: potència simbòlica i emmascaraments del poder" a Vilaweb; "Can Vies o la crisi del model Barcelona" de Josep Carles Rius i "Pensar la seguretat amb #EfecteCanVies" de Mireia Vehí per Eldiario.es, entre d'altres.

Can Vies continua en l'agenda mediàtica i és habitual la conglomeració de càmeres durant les jornades populars que es porten a terme durant la reconstrucció, així com els talls de veu del polític de torn declarant al respecte. Queda per veure com es centrarà el focus mediàtic en el fenomen d'ara en endavant. Independentment d'això, la ciutadania ha de tenir al seu abast les eines per desxifrar què s'amaga darrera dels missatges que rebem constantment i exigir un periodisme de qualitat que es centri en les causes i les demandes i no tan sols amb els efectes.

Violència és violència, "Redes afectivas" i #EfecteCanvies

Col·lectiu Ecléctica. València.

Una espurna és una flama, però més petita. El govern de l'Ajuntament de la ciutat (de) “marca” va desallotjar el centre Social Ca Vies en un dels barris més articulats a nivell de moviment veïnal, no només de la ciutat de Barcelona, sinó també de tot l'Estat espanyol: el barri de Sants. La tradició cooperativa de Sants —amb dos dels seus exemples atacats pels Mossos d'Esquadra—, La Ciutat Invisible i el Setmanari Directa, i els espais recuperats com el propi Can Vies —des de fa més de 17 anys— o el del bloc onze de Can Batlló són part de les xarxes que sostenen el teixit del barri. "Teixint rebeldia", diuen algunes veus a La nostra Amèrica, teixint barri per conformar xarxes afectives i d'economia solidària que poden contrapesar la vulneració constant a què ens sotmet la norma, la marca de la ciutat, la violència del govern representatiu i les seves categories fixes.

> "Amb la demolició dels nostres espais creix l'evidència que la violència dels de dalt és cada vegada més absurda."

La ciutat posa a l'avantguarda —ja comencem malament— imaginaris de turisme, multiculturalitat i innovació mentre desallotja centres socials, residències col·lectives de migrants en les naus abandonades i exerceix una planificació urbanística pròpia d'un feixisme postmodern —veure Espai en Blanc, Fòrum de cultures—promovent també una memòria nacionalista que aixafa la diferència. Enderrocant el CSA Can Vies al mateix temps que s'anuncia que els buròcrates del govern dolent no passaran per presó després de malversar milers de centenars d'euros —l'anomenat Cas Millet—. Les violències —com treballem des de Revista Eclèctica al nostre taller del passat mes de desembre— són els efectes que “marca” la norma rígida sobre els processos multidiversos i la imposició sobre les pràctiques no líquides sinó mutants. La violència dels de dalt és constant ja que necessita del control i de categories que no són útils sinó restrictives, que es naturalitzen malgrat ser filles d'una conjuntura i mirades molt interessades.

Per un alliberament de la violència podríem començar per obrir espais amb la possibilitat que sorgeixin centres autogestionats, posar-los en el centre de l'imaginari i de la pràctica política. Exercir, i no solament escollir, l'autonomia dels centres perifèrics que es vinculen al barri i reconstrueixen xarxes que les “marques” de la violència capitalista ha anat foradant, esquinçant en silenci a l'interior de les nostres ciutats i en l'exterior de les nostres cases fins a deixar-nos en un món que sembla abans nosaltres sense límit però replet de marques. Algú podria dir que la violència de les d'a baix és renúncia, uns altres diran que la violència de les d'a baix és una forma d'espantar les mosques del sistema podrit, plantar-les, fer arrel, construir barri, reteixir —amb una violència que sí que és violència— xarxes afectives que permetin sostenir-nos en un món on cada vegada més volen fer-nos veure que som prescindibles.

En la vulneració hi ha també un potencial de lluita.

En la construcció hi ha també violència, en la demolició dels nostres espais creix l'evidència que la violència dels de dalt és cada vegada més absurda.

Hem de pensar la potència política de la violència, en quina direcció i en quin sentit, quan ens oprimeix respondre amb construcció pròpia i autònoma. Quan ens allibera, accionar-la puntualment, destensar les cordes que ens ofeguen per tenir fil amb què reteixir les xarxes afectives, solidàries, autònomes que ens sostinguin.

Mossos d'Esquadra carreguen contra manifestants que sostenen una pancarta.

Manifestant davant d'un contenidor en flames.

LA POESIA TAMBÉ EN PEU DE GUERRA AMB CAN VIES

Comunicado de Los Bio-Lentos (Poesía al rescate) ante los violentos hechos sucedidos en el desalojo de Can Vies.

@miqueletbcn

Sin duda, la percepción de la violencia varía, según el punto de vista de quien lo mira:

A unos les duele el humo de los contenedores, los vidrios rotos de los bancos y de los cajeros;

A otras nos duelen nuestras vidas calcinadas: nuestras casas, el trabajo, el pan de nuestros hijos y el de nuestros ancianos. Ustedes se llevan el dinero, y a nosotras nos dejan las cenizas.

Ustedes hablan de vándalos, de gamberros y borrachos. Pero parten de una premisa errónea: ustedes tampoco son santos. Décadas de expolio y corrupción les contemplan, aunque sus delincuentes no estén en las cárceles. Unos nunca entran; otros nunca salen.

Ustedes hablan de la marca Barcelona, de la marca Policía. Pero ustedes no apuestan por la vida, o la convivencia. Para ustedes la ciudad es sólo una tienda, una prostituta que ofrecer a los turistas.

En cuanto a la marca Policía, bien la saben nuestros cuerpos, que nos duelen los ojos y los oídos de ver lo que vemos y oír lo que oímos.

Por todo ello, los Bio-Lentos condenamos la violencia: ustedes condenan la urbana, nosotras la urbanística.

Además, manifestamos, pedimos, exigimos, constatamos:

1- Pasmados ante la Brutalidad y con los ojos llorosos ante la tierna solidaridad del pueblo exigimos que los mossos d'esquadra y demás grupos armados de la burguesía se rindan y entreguen las armas.

2- Si algo no usas y abandonas es del que lo encuentra y lo usa. Las casas para quien las utiliza, los espacios para quien los libera.

3- Que al Trias no se entiende nada de lo que dice. Difícil negociar con el sin subtítulos incrustados.

4- Que deje de vender Barcelona a las corporaciones y empresas privadas.

5- Apoyamos a los emprendedores que dan puestos de trabajo a cristaleros, barrenderos, bomberos, fotógrafos, barmans, operarios de telecomunicaciones, fabricantes de contenedor, etc. Pedimos a la Generalitat que el alborotar sea declarada una actividad beneficiosa para la sociedad.

6- Que extrañamente solo hay heridos en los que apoyan Can Vias, para ser los violentos no paran de recibir hostias. Constatamos que para el poder es más importante una grúa o un contenedor que nuestra vida dejando claro de dónde sale la barbarie y como enfrentándose a ella la solidaridad se resiste a ser machacada.

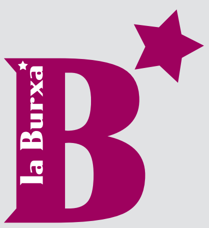
7- Pedimos a los trabajadores de los medios de comunicación no se repriman las carcajadas cuando cualquier político o famoso declara sobre el tema. Reprimir la risa va mal para el corazón, la estabilidad emocional, y puede dañar seriamente la vejiga.

8- También les pedimos que no teman por el sueldo y digan de una vez la verdad.

9- En este mes de mayo de 2014 las gentes de la calle sí que están currándose un bonito poema.

10- Que lo del helicóptero es muy peliculero, si esto es Apocalipsis now hay que recordar que el Marlon Brandon muere.

losbio-lentos.blogspot.com.es/

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim esporàdicament al CSA CanVies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants.
No ens fem responsables dels articles d'opinió.
Publicació mensual.

En aquesta Burxa han col·laborat: Jordi Soler, Amadeus, Joan Canela, Can Vies, Agus Giralt, Elba Mansilla, Pedro Mata, Fotomovimiento, Gemma Parera, Col·lectiu Ecléctica, Ivet Eroles, Los Bio-Lentos, Miqueletbcn, Mercè Esteban, Víctor Cebellan, Víctor Obregón, Enric Adell, Sergi Rubio, Jes Orquadi i totes les que dia a dia construïm Can Vies.

Acció Llibertària de Sants – assemblea els dimarts a les 20.30h – Maria Victòria, 10 | **Arran Sants** – www.arran.cat | **Assemblea Indignada de Sants** – acampadasants.wordpress.com | **Ateneu Llibertari de Sants** – Maria Victòria, 10 – www.ateneullibertari.info | **BarriSants** – www.barrisants.org | **Can Batlló** – Constitució, 19 cantonada Mossèn Amadeu Oller – canbatllo.wordpress.com | **Casal Independentista de Sants Jaume Compte** – Muntadas, 24 – cisjaumecompte.cat | **Castellers de Sants** – Comptes de Bell-lloc, 84 – www.borints.cat | **Centre de Documentació La ciutat invisible** – Riego, 37 – www.arxiu.laciutatinvisible.coop | **Centre Social Autogestionat Can Vies** – assemblea els dimecres a les 20h – Jocs Florals, 42 – www.canvies.barrisants.org | **Centre Social de Sants** – Olzinelles, 31 – www.centresocialdesants.org | **Colla bastonera de Sants** – collabastonerasants.wordpress.com | **Cooperativa de consum Faves Comptades** – Muntadas, 24 | **Cooperativa de consum Germinal** – recollida els dimecres de 20 a 22h – Rossend Arús, 74 – coopgerminal.coop | **Cooperativa de consum Panxa-contenta** – recollida els dijous de 19 a 21h – Violant d'Hongria, 71, 1 – panxacontenta.wordpress.com | **Coordinadora Laboral i Suport Mutu 15M** – coordinadoralaboral15m.wordpress.com | **Creación Positiva** – www.creacionpositiva.net | **Diables de Sants** – www.diablesdesants.cat | **El Tatanet Associació per la Criança Compartida** – eltatanetsants.blogspot.com.es | **Endavant Sants** – assemblea els dilluns a les 20.30h – Muntadas, 24 – www.endavant.org | **Espai Obert** – Violant d'Hongria, 71, 1 – www.espaiobert.org | **GuifiSants** – www.guifisants.net | **Jóvens de les Terres de l'Ebre** – assemblea els dijous a les 20h – Jocs Florals, 42 – www.jovensebre.org | **Koitton Club** – Rossend Arús, 9 – koittonclub.blogspot.com.es | L'Escletxa – www.lescletxa.cat | **La ciutat invisible** – Riego, 35-37 – www.laciutatinvisible.coop | **LaCol col·lectiu d'arquitectes** – Ciceró, 5 – www.lacol.org | **La Fàbrica de Sants** – Vallespir, 18 | **Negres Tempestes** – assemblea els dijous a les 21h – Jocs Florals, 42 – www.negrestempestes.org | | **Sants TV** – www.sants.tv | **Terra d'Escudella** – Premià, 16 – www.tdk.cat | **Universitat Lliure** – www.sants.unilliure.org | **Xarxa de Biblioteques Socials** – www.xarxabibliosocials.org